

editorial

A Vilaplana, des de fa molt de temps, li faltava un servei de guarderia pels més petits del poble. Per aquest motiu, l'Ajuntament ha posat en marxa aquest servei que està situat a l'espai que varen deixar buit les Escoles Municipals en el seu moment. El fet de tornar a tenir els infants a les escoles és una il·lusió de molts dels nostres vilatans que encara recorden els seus dies d'alumnes a Vilaplana.

Però el temps no passa endebades, no és tan sols una qüestió de l'esforç d'un Ajuntament, sinó que cal implicar-hi la voluntat col·lectiva. Fer l'esforç de cedir uns costums, més o menys arrelats i uns avantatges que s'han anat consolidant amb el temps, enfront de les noves maneres de fer i de la il·lusió de tenir de nou el tràfec de canalla amunt i avall. Moviment un altre vegada a les escoles d'un poble en marxa.

De tota manera no cal anar més lluny del que la realitat ens marca. Desitjar-nos i felicitar-nos per poder gaudir d'aquest nou servei que s'ofereix al poble i animar tots aquells que ho faran possible amb el seu esforç i dedicació.

Visiteu la nostra pàgina web:
www.lopedris.com

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedrís
NIF: G-43640267

Coordinació:
Maria Casanova
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Maria Huguet
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:
Oscar Aymamí
Maria Lluïsa Enguix
Joan Masdeu
Francesc Mariné

Prensa on-line:
Raquel Virgili

Disseny:
Maria Casanova

Portada:
Francesc Mestre
(Paco Sagal)

Preimpresió:
Serveis Integrals
de Preimpresió sl

DL T-1553-2000

Tirada: 350 exemplars
Preu: 2,50 euros.

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. *Lo Pedrís* no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

sumari

- Editorial, 2
- Entrevista, 3
- Qüestionari, 5
- El racó de la llar, 6
- Endevinalla, 6
- Notícies, 7
- Fototeca, 9
- La creu, stipes i patibulum i reflexió cristiana, 10
- Origen del cognom Huguet, 11
- Opinió, 12
- Cuina, 13
- Les cròniques endiablades del Pep Pelat (II), 14
- Cap d'any al bar del Casal, 15
- Des de l'Aleixar als apreciats veïns de Vilaplana, 16
- Volem seleccions catalanesss ara!, 17
- Contes a la vora del foc, 18
- La fresca, 19
- Història, 20
- Activitats, 21
- Passatemps, 23

Grup de
Teatre
de Vilaplana

grup

Av. Prat de la Riba, 33
T: 31 55 16 43201 REUS

llibreria
papereria
regal informal
joguines

JOSEP MARIA AIXALÀ (CISQUET)

"El primer era fer poble i sobretot català"

A finals dels seixanta, un grup de joves entusiastes van escampar les primeres llavors perquè Vilaplana amb el pas dels anys anés adquirint, sobretot des de fora, una certa aura d'indret participatiu, associatiu i cultural que volia trencar amb caduques, immobiliàries i dictatorials "estaques" a les quals estava lligat, des de feia més de 40 anys. D'aquells joves que van començar sent un moviment popular i excursionista pels infants, anomenat G.E.V, avui volem parlar amb Josep Maria Aixalà (Cisquet). Ell, sens dubte, va ser un dels pioners que va fer possible aquella lloable i compromesa aventura del poble i pel poble.

En primer lloc, ens agradaria que et remuntessis a l'època de la GEV. Com va sorgir, qui éreu i què fèieu?

Tot allò va sorgir anant a menjar la mona un dia. I a partir d'aquell moment es va començar a engrescar el tema. Era un moviment que teníem clar no posar-nos en política. Era molta cosa d'equip amb tot el tema de l'ideal de jove. Érem tot a una tribu, no m'agradaria deixar-me ningú. Hi havia el Joan Conso, el Ricart, el Cardona, el Xavier Ramiro, el Xavier Olles, el Joan Sebastià, l'Anton Queralt, el Pepe Xacó, el Paco Sagal, el Pep de Tortosa, ... i de noies la Maria Cinta, la Pili, la Maria Josepa de Ca l'Assasó, l'Angelina...., tot plegat una bona colla.

De quins anys estem parlant i què volien dir les sigles GEV?

Encara era viu el Franco, del 68 al 70 i escatx. Grup Excursionista de Vilaplana.

Teníeu rutes marcades, preparàveu calendaris d'excursions o, senzillament, anàveu improvisant?

De tant en tant anàvem a netejar camins, a marcar camins. Es feia a poc a poc.

La gent gran ens deia: On aneu? Per on passeu? I preguntàvem a la gent del poble: Anem a l'Albiol i ens deien, doncs passeu per aquí. Que anem a Capafonts, doncs alerta amb els Motllats. També recordo que vam fer rutes més llargues com ara anar a Montserrat durant tres dies.

Quan vau anar a Montserrat i com us va anar?

Va ser el Juny de 1973. Vam fer una bona caminata. Il·lusos naltros amb una guia del Doctor Aiguadé, dèiem això està xupat. En aquesta excursió venia l'Hilari amb un sis-cents o un dos cavalls, no sé quin cotxe tenia, i ens feia d'apoio. Ens trobàvem a les esglésies.

El CEC (Centre Excursionista de Catalunya) ens va deixar unes tendes de campanya que les portava l'Hilari amb el menjar i li dèiem: "Ens trobem a Alió a tal hora, per exemple". La gran sort va ser que a Santes Creus vam trobar el grup del Dr. Aiguadé que feia la mateixa excursió i a partir d'allí ja va ser un altre cosa. Ja no calia ni estendre mapes, ni mirar per on passar.

També hi va haver una excursió molt forta que va ser quan vam anar a Siurana, anar i venir amb un dia, acom-

panyats del Joan de Cal Assasó, pujant pels Castillejos, baixar cap als gorgs, riu avall i cap a Siurana, després anar cap a Arbolí, Alforja i Vilaplana. Vam arribar tots llagats. El Joan Sebastià, el pobre, va arribar fatal.

Vau fer una gran tasca formativa a nivell infantil ja que ens prenieu d'excursió amb vosaltres i ens mostràveu el nostre i més immediat territori. A més, és clar, de fundar les colònies d'estiu?

Iniciar les colònies va ser un altre moguda. Vam començar amb els de l'Aleixar i Maspujols. Encabat ho agafà la Magda de Cal Mano amb la Pili Virgili. Ho fèiem amb la idea d'obrir una mica el poble.

Què suposà aquest moviment?

El tema de l'excursionisme fou una

Dietètiques Cabré, C.B.

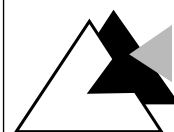
- ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
- HERBORISTERIA
- CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

- Subministrament de papereria i escriptori

Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 77 60
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

RAFAEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

trobada de joves que quedàvem, sortíem, anàvem a caminar i disfrutàvem, alhora que ens anàvem involucrant com equip en moviment de poble i va ser maco una cosa, el fet que ens va fer caliu molta gent del poble, grans i tot.

Quan es va fer la controvertida i famosa Setmana de la Joventut va ser un moviment de poble. I va haver molt d'enrenou de poble, però maco.

Recordes alguns actes d'aquella Setmana de la Joventut?

Es tractaren temes de sexualitat amb el Dr. Prats, relacions pares – fills, amb el matrimoni Estivill Balsells, d'església una xerrada de Joan Currieses, de literatura pujà la Mª Aurèlia Capmany, també va pujar un metge a parlar sobre la droga i va passar mostres del que era la droga, allí. Acabant el dissabte amb un festival de Folck. Aquella setmana va ser forta.

Anar d'excursió donava peu a tenir un vincle d'unió, d'ambient.

Parlant d'ambient, molts encara recordem la moguda que es va formar arran del famós concert d'en Lluís Llach a la Sala de cine de Cal Rito. Com es va produir aquell fet?

Es va fer el recital del Lluís Llach, després de les censures i tot el procés del recital: primer contactar amb el Joan Moles i amb la Núria que eren els productors, es féu el contracte i el Llach es quedava un percentatge de la recaptació, meitat per ell, meitat per nosaltres. Quan vam tenir-lo contractat vam haver de convèncer a molta gent que no passaria res. Ell feia el recital a l'Olympia de París i després va venir a Vilaplana. Vam haver de fer tots els passos "legals" d'aquells moments, portar les entrades a segellar, les lletres cap a censura.....

Quin any va ser?

Va actuar el 23 de març del 1974.

Quanta gent va pujar al poble?

Una gentada, overbooking, que diuen ara. Una bestialitat. Era la primera vegada que es feia una cosa així al poble. Després ja va venir el Paco Ibáñez, el Moustaki...

Us va anar bé a nivell econòmic?

Sí, sí. Després del recital vam posar els diners damunt la taula i ens els vam partir, segons el pacte fet, i a resultes del que va quedar, en aquella època els ajuntaments començaven a penjar la bandera catalana. Aleshores va sortir la idea d'oferir a l'Ajuntament de Vilaplana una bandera catalana per tal de que la pengessin al balcó de l'Ajuntament els dies de festa, donat sempre ja que només hi havia les tres banderes típiques, les de sempre, però no la catalana.

L'acte era que el jovent del poble oferia la bandera catalana a l'Ajuntament, però no ens la van voler, van dir que no.

Quines tres banderes hi havia?

La bandera espanyola, la bandera carlista i la de la Falange.

Què va fer quan l'Ajuntament us digué que no la volia?

Llavors vam dir, i ara què fitem? Perquè la bandera ja estava feta. Llavors va sorgir la idea de portar-la a Montserrat. Va ser una idea que sorgí del moviment, no era que el Cisquet del Pa o el Cardona ho deien. Era una massa de gent i a bellugar-se. Vam anar a Montserrat a entrevistar-nos amb l'abat, el Cassià Just, li vam explicar el tema i la nostra intenció i ell va dir: Doncs vinga amunt, pugeu-la!

I van sortir tres autocars de Vilaplana cap a Montserrat. Vam oferir la bandera a Montserrat i el Cassià Just ens va dir que l'acceptava, que ell feia una mica de dipositar i que tan de bo un altre dia es fes un altra festa per anar-la a buscar. Però s'ha quedat a Montserrat.

També estaves vinculat al teatre?

Sí, perquè es feia de tot. Col·laboràvem amb "Els Pastorets" i me'n recordo que una vegada vam muntar un acte sobre la discografia del Llach, del Raimon, etc. i va consistir en posar les cançons, explicar-les i comentar-les.

On ho fèieu?

A la Sala Parroquial.

I qui ho explicava?

El Joan Masdeu hi intervenia i algú de fora.

Tot el que fèieu era amb un sentit catalanista?

El primer era fer poble i sobretot català.

Fèien altres activitats?

També fèiem el Dia del Llibre, Homenajes a la Vella, ... i el Foc de Sant Joan, sortint amb cotxes cap a Reus a buscar la "flama" i quan arribava la flama anàvem al campanar a tocar les campanes, amb foguera i

revertia a les escoles.
Era tot cosa nostra, l'Ajuntament
—ens deixava, no ens donava res.

Totes aquestes activitats anaven relacionades amb l'acabament d'una època i el començament d'una nova manera de ser, tot i no definir-se com a moviment polític?

Aleshores qualsevol cosa que volguessis fer o qualsevol cosa que diguessis era política. Penso que tothom entenia el que fèiem.

Per acabar, quina imatge en tens de Vilaplana actualment a nivell cultural o associatiu?

Penso que pobles com Vilaplana s'han tornat pobles dormitori. I que les festes es fan perquè toca fer-les. Abans feies el Foc de Sant Joan i venia tot el poble. La famosa Setmana Cultural, movies tot el poble, es feien xerrades tots els dies i omplíem. És bo que l'Ajuntament empenyi i no tot són calers. És moure el sentiment de poble i anar tots a una.

Cada moment i època és particular, el nostre fou molt emotiu i de forts sentiments. Els 70 són diferents dels 80 i aquests dels 90 i no parlem una comparativa de l'any 1975 al 2005. Cada instant és bo per fer coses, però que sempre es facin amb un sentiment de poble i poder arribar a la unió de diverses generacions, amb un fi comú.

El nostre, estiguem on estiguem continua sent el mateix : VILAPLANA.

DOLORS JOANPERE I PITXI

1. Quina opinió tens sobre la posada en marxa de la guarderia municipal de Vilaplana ?

2. Penses que amb aquest servei de guarderia ja n'hi ha prou o que aquest només ha de ser el primer pas per reobrir un servei escolar de pàrvuls i de primària que des de fa tants anys el nostre poble no té?

qüestionari

ANTÒNIA SIMÓ

1. Penso que no puc opinar sobre una guarderia que precisament no és municipal, sinó que l'Ajuntament es limita a cedir el local i no a gestionar el servei de guarderia, que, per altra part, hauria de ser escola bressol per atendre les nostres necessitats.

2. Evidentment és insuficient el servei de guarderia previst, ja que és necessària una escola bressol, amb el seu espai, els seus equipaments i sobretot personal qualificat que es faci càrrec de l'educació dels nostres fills de 0 a 3 anys, per després poder continuar desenvolupant la seva formació a parvulari i primària, servei que s'hauria de reobrir com fa temps demanem.

ELENA MESTRE

1. Em sembla una idea molt satisfactòria. Sempre i quan hi hagi un bon servei a nivell d'escola bressol.

2. Crec que tot el que sigui per fer una millora pel poble, en aquest cas reobrir el servei de parvulari i fins i tot primari, seria molt bo. Primer de tot ens estalviariem el trasllat dels nostres fills, i els inconvenients que comporta tot plegat. I segon, amb les mateixes condicions d'un nivell d'ensenyament, guanyariem d'un servei en general més familiar.

GERMAN MOYA

1. Penso que posar en marxa la guarderia és una bona iniciativa, ja que aquests tipus de serveis són necessaris en un poble.

2. Totes les coses tenen un principi i espero que el servei de guarderia doni pas a l'obertura de les escoles que tan bé anirien al nostre poble per cobrir aquesta mancança que tenim de fa temps, i li donaria una mica de vida al nostre poble amb els crits de la mainada entrant i sortint de l'escola, com recordo que fèiem nosaltres quan hi anàvem.

ROSER QUERALT

1. Em sembla molt bé. Fomentarà el contacte dels nens amb el poble i molt important amb els avis que, segurament, hauran d'estar per ells.

2. Ha de ser el primer pas i el segon reobrir les escoles. Un poble sense nens és molt pobre i trist.

GUILLEM CABRÉ

1. Molt bona, doncs els pobles sense infants són molt tristos i sense futur.

2. Per alguna cosa s'ha de començar, personalment crec que si es tornen a obrir seria una de les millors coses que l'hi podrien passar al nostre poble.

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29

43380 VILAPLANA

el racó de la llar

ACTIVITATS DE LA GENT GRAN

Tots els metges ho afirmen i està ben comprovat que la gent gran que es manté activa gaudeix de més bona salut que aquelles persones que romanen passivament a la seva butaca mirant llargues hores la televisió.

Per això es recomana que a mesura que les persones es van fent grans i posen més anys, es dediquin a alguna activitat que la seva salut permeti i que s'esforcin a fer-ho, malgrat que els costi un petit esforç.

Ara es té ocasió de fer-ho participant en el campionat de botifarra, dòmino i bitlles que des de fa tres anys convoca el Consell Consultiu de la Gent Gran de la comarca del Baix Camp.

Aquest campionat és per a homes i dones indistintament i poden participar-hi tots/es els/les socis/sòcies de qualsevol associació de gent gran que estigui integrada al Consell Consultiu de la Gent gran del Baix Camp (així ho diu la convocatòria).

La participació serà de dues parelles com a màxim per associació en cada modalitat, i no podran ser les mateixes. El campionat es realitzarà per eliminatòries que tindran lloc a diferents casals de la comarca. Les últimes eliminatòries seran a finals d'abril ja que els trofeus per als guanyadors es lliuraran a la sobretaula del dinar que es realitzarà a la Diada de la Gent Gran de la Comarca i que s'acostuma a fer durant la primera quinzena del mes de maig.

També, i per primera vegada, es pot

participar en un campionat de parxís amb les mateixes característiques. Respecte a aquest joc tan conegut, hem de notificar que té el seu origen directe en un joc molt estès per l'Índia anomenat "parxissi". En aquest país s'hi juga des de fa segles utilitzant per a jugar-hi un tauler de drap, en forma de creu, que s'estén sobre una taula o a terra. El seu nom prové de la paraula hindú "paci", que significa vint-i-cinc, doncs aquesta era la puntuació màxima que es podia obtenir en un joc antecessor del "parxissi" anomenat "xaupar", en el qual s'utilitzaven com a daus les valves d'un mol·lusc gasteròpode anomenat "cauri". Encara avui es poden veure als palaus d'Acra i d'Allahabad -poblacions importants de l'Índia- grans taulers de "parxissi" amb caselles de marbre, blanques i roges, en les que l'emperador Akbar I el Gran, un cabdill mongol del s. XVI, hi jugava. No obstant això, hi ha evidències històriques de l'existència de variants semblants al "parxessi" a l'Índia, al s. IV. El desenvolupament de l'actual joc del parxís és conegut de tothom i encara que no sigui un "esport" massa mogut, durant el temps que s'efectua no es deixa de practicar l'operació aritmètica de la suma i també les habilitats d'una cert estratègia. Per això us convido a participar en aquests jocs que exerciten en més o menys mesura les facultats físiques i psíquiques.

JAUME MESTRE CARDONA

ENDEVINALLA?

Reconec que no sóc expert, ni afeccionat en resoldre endevinalles. Per tant demano als pacients lectors de "Lo Pedrís" si poden esbrinar si es tracta d'una endevinalla i quin resultat té un petit retall que he trobat entre els meus desordenats papers, que no sé d'on ha sortit, ni d'on els he pogut copiar, i que detallo a continuació:

"Se ha puesto muy de moda,
en un país muy lejano,
muy diferente del nuestro
una mujer de segunda mano

Que si sigue en su empresa
De conquistar el mundo entero
Puede llegar a princesa
Que es título primero

Y pequeña, pero oportuna
Puede conquistar corazones
Nobles y de muy alta cuna
Bellos y dulces como bombones

Y si llega a ser reina
Eso, le ayudará a olvidarse
De su pasión primera
Que tuvo de divorciarse."

SALVADOR JUANPERE

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I
PENSIONISTES DE VILAPLANA

C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

- Ferro
- Alumini
- Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

UP CRITICA LA RETALLADA D'AJUTS A LA COMPRA DE MAQUINÀRIA

El diari de Tarragona (17-1-05) es fa ressò, en la seva secció d'economia, de l'escrit de la Unió de Pagesos, en el que indiquen que els ajuts aprovats pel Departament d'Agricultura van en contra d'una futura modernització del camp:

"El sindicat Unió de Pagesos ha mostrat la seva disconformitat amb la reducció d'ajuts per a la compra de maquinària anunciada pel Departament d'Agricultura i critica la postura dels Govern de donar a entendre que ha sigut una decisió consensuada amb les organitzacions agràries.

El sindicat denuncia que l'Administració subvencionarà entre el 12 i el 15% de la inversió per a la

compra de maquinària en comptes del 50% que s'oferia fins ara, i que Unió de Pagesos ha defensat en les diferents Taules de Foment.

L'ajut proposat per Agricultura és del tot insuficient i comportarà prejudicis pel sector, concretament per aconseguir una modernització real de les explotacions agràries, assegura un comunicat fet públic per Unió de Pagesos, que afegeix que sempre ha apostat pels plans de modernització de les explotacions i el suport públic als joves que s'incorporen com a elements bàsics per a protegir el sector agrari. El sindicat demana al Departament d'Agricultura que no utilitzi el seu nom per justificar les seves actuacions."

LA REDACCIÓ

"PERQUÈ UN SOMRIURE TAMBÉ ÉS SALUT"

Des de la Farmàcia de Vilaplana juntament amb l' AFET (Associació de Farmacèutics Empresarials de Tarragona) i la Creu Roja agraïm a tothom que va contribuir en la campanya "Perquè un somriure també és salut".

CURS DE CATALÀ PER A IMMIGRANS

El passat 25 de gener va començar un curs de català per a immigrants que es porta a terme a la Casa de Cultura i finalitzarà a finals d'abril.

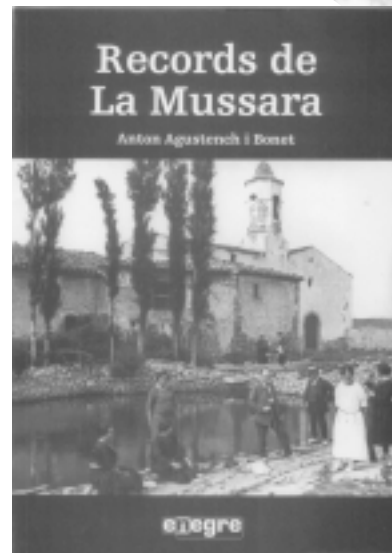
Té una mitjana d'assistència d'uns 12 alumnes. Tractant-se d'un poble tan petit com Vilaplana, creiem que està tenint força èxit.

LA REDACCIÓ

notícies

RECORDS DE LA MUSSARA

Pels volts de la diada de Sant Jordi està previst que vegi la llum la tercera edició del llibre:

RECORDS DE LA MUSSARA d'Antoni Agustench i Bonet

Aquesta tercera edició ha estat encarregada a PRAGMA edicions, el tiratge serà de mil exemplars i el seu preu de venda de 21€.

En aquesta ocasió s'ha tingut molt en compte la qualitat de la impressió i el suport gràfic de l'interior, ja que s'ha multiplicat per deu el nombre de fotografies que sortien a les anteriors edicions.

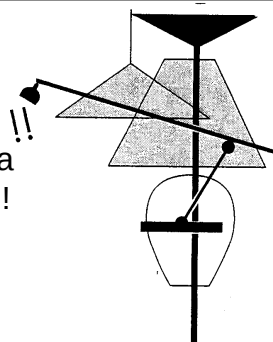
REGIDORIA DE CULTURA
AJUNTAMENT DE VILAPLANA

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantalles a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

NOU DISC DE SEBASTIÀ MARINÉ

Juan Blasco i Sebastià Mariné han presentat en el marc del Festival de Música de León el seu disc: "Saxofonia: Ocho compositores españoles". Es tracta d'una visió particular de vuit temes de vuit artistes espanyols en l'àmbit de la música lleonesa actual, amb estils diferents però catalitzats pel saxofon de Juan Blasco i el piano de Sebastià Mariné, el qual aporta, a més de la interpretació, la composició d'un dels temes. El CD és ja a la venda al Corte Inglés i per internet al preu de 12.00€.

LA REDACCIÓ

IVAN AIXALÀ I JESSICA BONET, CAMPIONS

Desde LO PEDRÍS voldríem felicitar l'Ivan Aixalà, guanyador de la Mitja Marató de Tarragona, i la Jessica Bonet, guanyadora de la Sant Silvestre de Reus.

L'Ivan Aixalà (Reus Deportiu) va ser el més ràpid de la XIII Mitja Marató de Tarragona que es va disputar el 28 de novembre de 2.004 amb un temps de 1h 09' 22".

La Jessica Bonet, que milita al Club Atlètic de Vic, va guanyar per segon any consecutiu la Cursa de Sant Silvestre que es va disputar a Reus el 26 de desembre de 2004 amb un temps de 8' 08".

FELICITATS CAMPIONS!

LA REDACCIÓ

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 81 50 78

FA 50 ANYS

El passat més de gener vam celebrar els 50 anys de la Paqui Escribano. Vam organitzar una trobada sense deixar-nos cap detall. I ho vam fer de forma que fos una gran sorpresa. Atenció! Vam decidir que la protagonista no ho sabés. Allò realment més complicat va ser poder distreure la Paqui. Vam demanar hora a la perruqueria perquè l'entretinguessin força estona. Després de compres a Reus. I, finalment, havia d'anar a sopar a Cambrils, però com que el Juan "habia comido ajo", va dir: «Voy a ir al Casal a comprar chicles». Seguidament, sorpresa! Vam muntar una "farra" a la Casa de Cultura per celebrar el mig segle de la Paqui. Llàstima, però, que el Juan no portés la camisa nova.

Ànim, i ara pels 60.

AMICS DE LA PAQUI

ELS BUTLLETINS INFORMATIUS DEL PSC I CIU

Una de les novetats més destacades d'aquesta darrera legislatura és la publicació d'uns butlletins informatius per part de les Agrupacions locals del PSC i CIU.

Aquest dos butlletins, de moment, estan orientats a aportar més informació al ciutadà, tot expressant la visió que tenen les agrupacions locals de l'actual equip de govern i la seva gestió municipal.

Ara bé, mentre que el butlletí de Convergència i Unió només es limi-

ta a analitzar com es gestiona el Municipi, el del Partit Socialista de Catalunya anomenat Progrés Municipal per Vilaplana, conté a més, articles d'opinió de personalitats destacades del món polític a part d'altres seccions com: cuina, acudits, poemes, etc.

De moment aquestes publicacions tenen una periodicitat semestral, es solen publicar per Nadal i a l'estiu i es reparteixen de manera gratuïta per totes les cases del poble.

LA REDACCIÓ

BAR
CASA
Vilaplana

- VARIETAT DE TAPES
- ENTREPANS
- LLESQUES
- ESMORZARS

Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

Aquest apartat voldria se una mirada històrica del nostre poble. Per aquest motiu, si teniu alguna fotografia d'interès històric, us demanem que us poseu en contacte amb qualsevol membre de la revista

Sovint tendim a confondre la religiositat amb els costums o la tradició. Sigui quina sigui la forma que prengui la relació particular que tinguem amb les celebracions religioses, acostumem a guarnir-les de complements per fer-les més vistoses i dignes de ser recordades o esperades amb fruïció. La Setmana Santa acull bona part d'aquest ritual i és viscuda de manera diferent, en funció de l'edat, les idees i les predisposicions de cadascú.

Innegablement, però, el fet de sentir-nos integrats en aquesta experiència, sovint ha estat la conseqüència de passar per tots els estadis o formes de participació: fer d'apòstol, la vesta, els armats, el convit, els majorals, les atxes, les confraries, els cantors, ... i potser per això tots notem d'alguna manera aquest formar part d'aquesta celebració religiosa.

LA REDACCIÓ

G. RÓDENAS
EXCAVACIONES

C/ Freginals, 2 43380 Vilaplana Tel. 977 815 558 Mòbil 645 243 386

pintura decorativa

Alvar Juanpere
Olivé

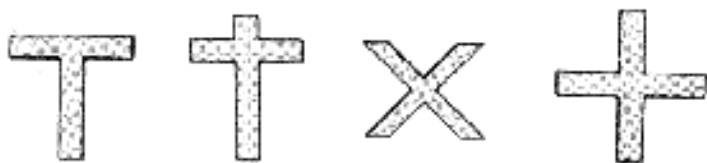
Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

LA CREU, STIPES I PATIBULUM I REFLEXIÓ CRISTIANA

Aquests dies del mes de febrer i març, si entreu a la nostra església parroquial, trobareu l'indicador d'una cartulina de color amb aquest lema: QUARESMA, UN CAMÍ. Al contrafort interior del temple hi veureu uns cartells amb blanc i negre representant els evangelis quaresmals, i si us quedeu a Missa, sentireu el primer cant que us explicarà la tasca del creient durant aquest temps: QUARANTA DIES D'HOME VELL PER CONQUERIR L'HOME NOU, i el Sant Crist il·luminat al costat de l'altar major, ens vol fer arribar a la resplendor de la Pasqua.

Sens dubte, la imatge més enaltida i més venerada en els temples cristians durant la Setmana Santa és la imatge del Crucificat: el Crist mort a la creu per ordre del governador romà Ponç Pilat davant la pressió del poble jueu, fet que tingué lloc al Calvari, un petit turó als afores de Jerusalem, on foren també ajusticiats dos lladres. La creu era un instrument de suplici format per un pal vertical anomenat stipes i un altre d'horitzontal dit patibulum que els romans feien servir per castigar els esclaus.

La creu ha tingut diverses formes segons la disposició del pals:

CREU LLATINA: té l'estipès, més llarg que el patibulum

CREU GREGA: té els dos pals de la mateixa longitud. En forma d'ASPA és la creu de *Sant Andreu*

Quan l'estipes és al capdamunt del patibulum forma de lletra grega «t», i és la creu de *Sant Antoni*

També hi ha la creu de *Sant Pere* que és la creu llatina invertida.....

A la litúrgia es parla de «l'Arbre de la Creu» que és una al·legoria basada en la comparació d'Adam amb Jesús i de l'arbre del Bé i del Mal amb la creu del Calvari.

Però la reflexió de la fe sobre la Creu en la que Jesús fou clavat i mort, es troba en St. Pau que insisteix en la realitat de la creu com a humiliació del Fill de Déu «essent (diu St Pau) motiu d'escàndol per als jueus i de niciesia per als pagans però de glòria per als creients». St. Joan posa la Creu com a motiu de glòria presentant la crucifixió com l'exaltació mateixa de Crist.

El dia principal dedicat a l'adoració de la Creu és el Divendres Sant que passant pel silenci del sepulcre buit del Dissabte Sant esclata en la claror del NOU DIA, la festa de Pasqua, en que el senyor ha ressucitat. AL·LELUIA, AL·LELUIA !

EL SR. RECTOR

AUTO ESCOLA

CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977342832
mata@llauneria.com

ORIGEN DEL COGNOM HUGUET

Antic i noble cognom català. El seu origen, a la vila de Castelló d'Empúries, partit judicial de Figueres.

A l'Església de la referida població es conserva la sepultura de descendents. Data de l'any 1378.

El nostre cognom, del qual a Vilaplana n'hi ha algun més, és originari de "CAL MORENO". Els "DAMO" eren una altra família.

Per què de "CAL MORENO"? Aquí està la clau.

Quan l'any 17__ , es volia fer l'Església, acordaren que el campanar seria de rajola vermella, d'argila. Però a Vilaplana no es feien rajoles o almenys en quantitat necessària per l'obra.

Contractaren un rajoler del Pla de Santa Maria. Arribà un moment en que per manca de diners, s'havia de suspendre l'execució del

campanar. Les autoritats pactaren amb el rajoler fer-li la cessió d'un tros de terra, (el de la font del Moreno) i l'hort de la rectoria (la Planeta) com a garantia si acceptava acabar el seu treball, com així fou.

Acabada la seva feina, el rajoler del Pla havia de cobrar el deute i retornar les propietats. Però, segons sembla, va dir: "com que en aquest poble m'hi sento molt bé, m'hi quedo".

Un altre detall ben cert i confirmat es que per Santa Tecla, Festa Major de Tarragona, s'hi feien ja les Torres dels Xiquets de Valls. I en tal ocasió dintre l'època corresponent, el "MORENO" Huguet, anava a fer de "base" de la Torre dels Xiquets de Valls. Era, diuen, un home molt fort.

Fins aquí tot podria semblar com una rondalla, no massa convincent. Però el meu germà Oleguer jubilat i passant l'estiu a

Josep Huguet (Damu).

Foto cedida per Maria Huguet (Rufina)

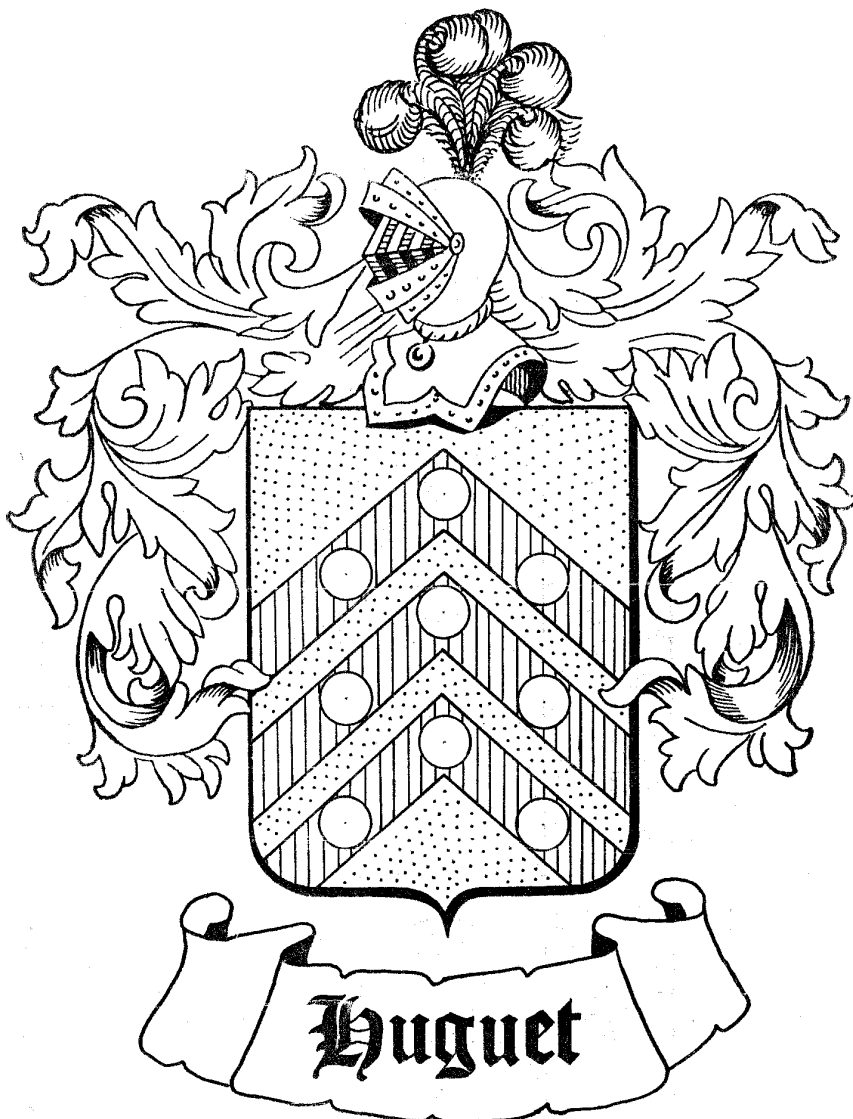
Vilaplana, anà a la Rectoria i buscà el registre de defuncions per veure si trobava el nom del nostre avantpassat. Sorpresa!, Aparegué ben registrat el Nom "Josep ?" amb una indicació, entre parèntesi, com a "MORENO" i sense cap cognom. Es clar, si era del Pla, allí no constarien els vertaders cognoms.

L'Oleguer tingué també la curiositat de consultar la guia de telèfons del Pla de Santa Maria i hi va trobar dues persones amb el cognom Huguet. Curiós, veritat?

Tot el que explico no ho he posat mai en dubte, ja que el meu germà Oleguer tenia una constància inacabable i quan se l'hi posava una cosa al cap, no acabava fins a treure'n l'entrellat.

Tot això queda dintre dels records de la nostra família Huguet per part dels nostres pares. Se'n podria fer un treball més ben fet sobre aquesta base, però per acompanyar l'escut heràldic, m'ha semblat oportú explicar-ho. Estic segur que ho trobareu interessant.

Felicitacions per l'últim número de "LO PEDRÍS" i l'especial dedicació a l'avellana, amb els goigs de la Patrona de Vilaplana.

FRANCESC HUGUET

CARTA AL DIRECTOR DE LO PEDRÍS

Estimat Sr. Director de Lo Pedrís:

Lo Pedrís !, vostè s'ha parat a pensar el bé que sona aquest nom ? : Lo Pedrís !!

Doncs bé, el motiu de la meua carta es refereix al full del Xinc Xenc que acompanya la revista de Lo Pedrís del passat Nadal. Vaig llegir que li volen canviar el nom a la revista. Canviar el nom ? quina ximpleria !

Els que vàrem fundar (per dir-ho d'alguna manera) Lo Pedrís recordem molt bé com buscàrem els possibles noms, i tots escrits en una pissarra, anàvem comentant el que en pensàvem de cada un. I va guanyar "Lo Pedrís". Tots vàrem quedar molt contents i satisfets del nom que en va resultar.

I la il·lusió del dia de la presentació amb la col·laboració de Ràdio Reus ? Quina festada ! i quasi que diria "emoció". Sr. Director: això no pot ser ! Canviar el nom de "Lo Pedrís" per posar-li "Maria Rufina" ? La revista de la Maria Rufina !; quin disbarat !

Espero i desitjo que com a Director vostè no ho consentirà, i que tots els lectors de Lo Pedrís estaran d'acord amb mi. Li asseguro que si sabés qui ha escrit aquesta bajanada li faria una denúncia i li diria que s'ocupi de les seves coses, perquè em penso que deu ser algun "capsigrany" sense gaire feina.

El nom del nostre "LO PEDRÍS" és intocable !

Atentament el saluda

APARENTMENT VERDS (2n ANY)

Tenia les fulles d'un verd clar, agulles llargues i punxents que es distribuïen per totes les branques com embullades pel vent. Era un arbre potser no gaire impressionant perquè el podíem veure per tot arreu. Però de ben segur que les seves arrels s'escampaven per tota la Plaça de la Vila, fins i tot potser devien arribar a la taula gran de l'Ajuntament.

Però, és curiós, no m'havia fixat mai en ell, no l'havia vist créixer. Havia aparegut de sobte tot lluminós, engalanat de cintes platejades que canviaven de color, ple de boles purpurina que no el feien passar desapercebut. Per això em vaig fixar que el peu el tenia recobert d'arena i enquadrat en fustes, i vaig suposar que les arrels eren en un altre indret ben diferent. Condemnades a la descomposició, com ell, quan el verd aparent de les seves fulles comencés a groguejar privat de sava nova. Però això era igual, quan això succeís ja no caldria per la Festa. Ja no veuríem com el trituren o com es va marcint en qualsevol abocador.

Tallar arbres per fer-los lluir. No brillen quan atrapen les gotes de boira amb les fulles? Quan les deixen anar per refrescar la terra? Aquest ja no ho farà més. Tallar arbres sense comptar-ne els anells. Tinc entès que

aquesta espècie en pot fer molts si es deixa al bosc d'on prové, a les zones on s'estén: per tots els turons mediterranis fins a l'Àsia Menor. El pi blanc, *Pinus halepensis*, nom que fa referència a la ciutat siriana d'Alepo on també té força per arrelar. Però això no té cap importància.

Val la pena fer-los lluir aquesta mil·lèsima de segon si quan són sencers les seves estacions s'han confós amb els nostres avantpassats? I, quan ja no puguem seguir el seu ritme ells encara oxigenaran els fills dels nostres fills? Em pregunto si aquell de la plaça va veure treballar als marges que es veuen pel cingle boscós, o si va fer-li molt de mal la glaçada del 56 o la nevada del 63. Ho té explicat al tronc i no a les cintes de colors.

Tallar arbres per dubtoses tradicions, importades de països aliens, que, a poc a poc, van ofegant les pròpies i reduint-les a simbòlics llautons gairebé imperceptibles.

Tallar arbres amb el dret de qui dóna exemple, amb la visió de qui troba al bosc éssers que podran enlluernar places però que ja no podran tornar a il·luminar-se quan la pluja els pessigollegi l'escorça. La cultura de la mort. Per què no plantejar-se una cultura de la vida? Aparentment verd l'arbre de Nadal i aparentment verd per segon any consecutiu el consistori que s'ha tenyit d'un ja no tan sorprenent vermell forestal.

NEUS SÀNCHEZ ROBERT

EXCAVACIONS I
TRANSPORTS

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

REVINDICACIÓ I DEFENSA DELS DRETS DELS Joves DE VILAPLANA!

El col·lectiu de joves de Vilaplana reivindica l'habitació anomenada " Lokal " situada a l'entitat del Casal Vilaplanenc que és actualment ocupada i transitada per la gran majoria de joves vilaplanencs compresos entre les edats de 16 i 28 anys, mantenint un gran grup unit, pluricultural i amb molta diversitat d'opinió.

No està d'acord amb la idea d'haver d'abandonar aquest lokal a una altra colla inferior d'edat i minoria al poble, els quals ja transiten el lokal quan volen sense cap mena de problema ni privació a la seva entrada al lokal de joves.

Tots els joves del lokal estan disposats a compartir i conuiuïre cadascú dins de les seves possibilitats conjuntament amb el lokal de tots els joves de Vilaplana. La qual cosa implica trobar una solució o alternativa al problema satisfent a tots els joves de l'entitat del Casal Vilaplanenc.

En cas de negativa a cap mena de diàleg o solució el grup de joves del lokal es reunirà i decidirà segons les circumstàncies, adoptant mesures dràstiques com la negativa a seguir formant part del Casal Vilaplanenc. Considerem encertada la idea de donar un lokal als més joves de Vilaplana, així com nosaltres tots tenim els mateixos drets però no per aquest motiu s'ha de fer fora a un gran grup de joves del poble que utilitzen molt el lokal tot i tenir una gran diversitat d'edats i pensaments. Acceptem i plantegem la

proposta de que sigui un lokal per a tots els joves i si la idea no s'adapta a la colla que necessita un lloc i no vol compartir i conuiu conjuntament, demanem que la junta del Casal trobi un emplaçament per a aquests en lloc d'espalllar el bon funcionament i organització del lokal de joves. Atentament,

JOVES DE VILAPLANA

HABITUALS AL CASAL:

Jordi Llauradó; Joan F. Molina;
Joan M. Vall, Gerard Mercadé;
Roger Cabré; Agustí Martínez;
Marcel Mestre; Sebastià Llauradó; Jordi Prades; Marc Eres;
Mercè Mestre;

Judit Vall; Anna Bigorra; Mònica Joanpere; Gemma Virgili; Vanesa Aymamí; Eva López; Ainhoa Huguet; Sebastià Anguera; Josep Tost; Jordi Peller; Xavier Mariné; David Aymamí; Raul López; Ismael Molina; Abel Guàrdia; Jaume Virgili; Rosa M. Cabré; Jordina Cabré.

FESTIUS | VACANCES:

Iban Pérez; Sergi Alonso; Laia Joanpere; Laia Solé; Gemma García; Cristina Solé; Carlota Garcia; Albert Mauri; Albert Fornes; Albert Joanpere; Jessè Martínez; Xavier i Eva Huguet.

cuina

SALMÓ AMB RAÏM

Ingredients:

Salmó

Raïm

Oli

Sal i pebre

Preparació:

Es posa el salmó en una safata de forn, amb una mica d'oli, sal i pebre. Es cou uns 10 minuts.

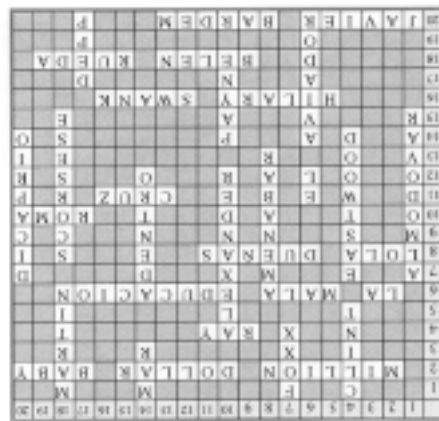
En una paella es fregeixen amb oli els grans de raïm pelats i sense pinyol.

Després s'escampen per damunt del salmó i es torna a coure al forn uns 10 minuts.

Abans de servir-lo, s'hi aboca un pot de crema de llet i es gratina una mica.

TERESA SERRES

SOLUCIONS PASSATEMPS

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 755 816

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

“Muerto el perro, muerta la rabia”..., no conec cap dita equivalent del refranyer català, no vol dir que no hi sigui, és més, quasi segur que n’hi ha algun però no ho puc assegurar perquè no el conec. El que és molt clar és el sentit de la frase, i és terrible si anem a mirar, perquè aplicat expeditivament, sobretot per algú que tingui algun tipus de poder, pot ocasionar les injustícies més horribles que hom pot imaginar, tanmateix, aquesta lògica és molt eficaç i beneficiosa en moltes situacions reals de la vida quotidiana. El refrany, és parent d’aquell altre que diu: “El fi justifica els mitjans” i d’aquest sí que en sé els orígens, a saber: Maquiavel, i és la síntesi de la seva obra capital, *El Príncep*, i també fa posar els pèls de punta, però pot explicar el comportament d’algú que actuï dràsticament i pot merèixer l’aprovació i l’elogi generals si la causa s’ho val o si el sacrifici que fa és quelcom de propi.

El que no entenc gaire és la postura de l’Església respecte a l’ús dels condons, ¿no és ben estranya? Vejam, ¿què es pretén amb la seva prohibició? Si algú ho sap que m’ho expliqui. Si l’objectiu és la prevenció de les relacions prematrimonials o “il·lícites” és gairebé com pretendre ensenyar logaritmes a un conill, a més, la mesura és del tot redundant. ¿Com reaccionariem si en una estació de metro llegíssim un rètol que digués: En aquesta estació està prohibida la sustracció de carteres? o plagiant els vells temps, un rètol a l’entrada d’un nucli urbà: En esta ciudad está prohibida la mendicidad, la blasfemia i el asesinato? ¿Quina solta té això? En el segon exemple tindrien sentit les paraules mendicitat i blasfèmia, però assassinat? ¿No sap tothom que l’assassinat és un delictes es cometi on es cometi? o la sustracció de carteres, no al metro, sino en qualsevol espai? Només ho podríem

interpretar des del supòsit que l’administrador ha pres als carteristes i als assassins per idiotes, o més encara, que ha pres per idiotes tots els administrats. Quin sentit tindria un manament que digués: No mateu amb coltell, ¿és important que es mati amb coltell i no amb un còctel de cianur potàsic? Doncs ¿perquè diuen no folleu amb condó quan ja s’ha dit abastament no folleu, a seques? (a seques no és en sec) i ja em perdonareu la duresa de la frase, però la realitat és així de crua. Conyes a part, jo, quan sigui catòlic, no faré cas d’aquesta prohibició, simplement, si vull mantenir relacions sexuals amb algú, ai! perdó, amb una senyora, cercaré una dona que em vulgui, li faré proposicions (matrimonials) i després d’un temps prudencial de festeig, posem per cas dos anys -o un, va, que les coses van molt de pressa ara- m’hi casaré. Aleshores ja hi podré tenir relacions sexuals, però ocu, només per procrear, la qual cosa em planteja un problema: hauré de cercar una dona molt més jove que jo (ja em va bé...) perquè si la candidata és de la meua edat ja se’n haurà passat l’arròs, vull dir que ja serà menopàusica, i com que ja no hi haurà la possibilitat de procrear, s’haurà d’entendre que qualsevol relació sexual només busca un plaer il·lícit i, doncs, pecaminós. Bé, cercaré una dona vint anys més jove que jo, i, calculo que, atès que ja tinc una edat i si, com em temo, responc als estàndards dels varons de la nostra província pel que fa a fertilitat, el panorama serà força prometedor (perquè sincerament, per molt catòlic que em torni no voldria pas una llar d’infants...) el futur em somriu i estic molt content perquè se m’obren uns horitzons curulls de felicitat i de temor de Déu.

Mentre no arribi aquest moment, però, el que no puc fer és deixar de cercar el sentit de les coses, el sentit de la vida, el sentit de l’ètica, el sentit de les restriccions làctiques (de làtex) i

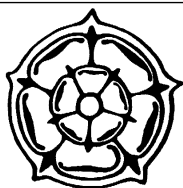
humanes, incloses les sexuals, i estic fet un embolic, ho confesso. Ja ho deien abans, pensar no és bo..., més exactament: el pensar fa de ruc (oh, jo em pensava...) clatellot!

El cas és que, com que no sóc de natural obedient, cosa que pot ser un impediment a l’hora de dur a terme els meus plans, transcendeixo el Catecisme i em capbuço en les Sagrades Escripures. Me’n vaig a l’Èxode i, oh! sorpresa, els Manaments de la Llei de Déu no són tal com els vaig aprendre quan vaig fer la comunió. Vaig al sisè manament i, vaja, no ho és aquest, a la Bíblia el sisè és el setè, bé, tant se val, algú es devia descomptar. Diu textualment: “No cometis adulteri” (Ex 20, 14), jo em pensava que era “No fornicaràs”, Condescendent –penso bé, això és la Llei Mosaica, feta per als jueus, nosaltres som cristians. Me’n vaig a l’Evangeli, passo pàgines i -confesso amb tota humilitat que no sóc cap exegeta- no puc trobar cap prohibició explícita del Mestre pel que fa a la pràctica del sexe heterosexual, simplement no en parla. L’Església es pot recolzar amb Jesús per condemnar l’adulteri, l’homosexualitat, la prostitució, el divorci, fins i tot justificar el celibat sacerdotal (tot molt discutible) però, diegueu-me totxo, no he pogut trobar un passatge on condemni les relacions sexuals.

Me’n vaig a les Cartes de Sant Pau – Tothom sap que Sant Pau era un os dur de rosegat, fins i tot per Sant Pere... Però Pau tracta el tema d’una manera molt més desenfadada de com ho ha fet la jerarquia eclesiàstica: “És bo abstenir-se de relacions sexuals, però per evitar comportaments immorals val més que cada home tingui la seva pròpia muller i cada dona el seu propi marit...” (I Ga 7, 1-2), Res a veure amb les amenaces apocalíptiques que tots hem sentit per les troncs; Sant Pau recomana un ideal d’estil de vida.

Com sempre, si volem trobar respostes satisfactòries hem d’anar a raure als Pares de l’Església. Aquests van

- MOQUETES
- PINTURES
- ESMALTS
- VERNISSOS
- COLES
- PAPERS PINTATS
- BROTXES

Comercial
ROSAN

Pedreria del Coubí, 5
 Tel. 977 / 31 71 54
 43206 **REUS**

carregar amb duresa contra les pràctiques sexuals, però compte, després de caure (tampoc tots) en l'ús i l'abús de la carn. El cas més chocant és el de Sant Agustí, que confessà a les seves memòries que va consumir tota la seva energia i dilapidar tota la seva fortuna en la lascívia i la prostitució i m'estalviaré més exemples perquè no és la intenció del que signa aquesta crònica de ferir susceptibilitats, però són ben abundants, a fe de Déu.

La pregunta és: ¿Per què l'Església esmerça tants esforços en una causa que d'antuvi té perduda? ¿I per què tanta energia en promoure la castetat i no la diligència, la templança, l'abstinència o fins i tot la caritat sent com són les virtuts oposades a llurs respectius pecats capitals?

-Per les conseqüències, dirà algú. És veritat; el sexe irresponsable pot tenir un preu molt amarg, més que un tip de faves, posem per cas. Però si el fet d'atipar-se de faves atempta contra la gula i el fet de fer un casquet contra la luxúria, ¿per què es criminalitza tant una cosa i es tolera l'altra? ¿No es cerca igualment el plaer i, de pas, la satisfacció d'una necessitat en ambdós supòsits? (o a l'inrevés) ¿No seria més rendible dirigir una part de tants esforços en la prevenció, la informació i l'educació? i per què no, en màquines expenedores? (d'ús opcional, mai amb coacció) perquè, siguem seriosos; tots sabem que mai, mai, ningú no assolirà l'ideal d'una societat casta, ¿que per què no? doncs perquè el sexe és una bèstia indòmita, i tossuda també, mal que ens pesi. En conseqüència, per

aquesta tossuderia de la vida, el planeta és viu i biodiversificat (que duri). Per si algú no ho sap, els éssers vius que han utilitzat el sexe com a estratègia per reproduir-se i perpetuar llurs espècies, tot i adaptant-se a la dinàmica d'un món canviant, han pagat amb la vida. Sí, per això ens morim, perquè els nostres ancestres més remots van preferir ser mortals amb sexe que gaudir d'una immortalitat anodina, asexual i insulsa, altrament, tots seriem amebes, amb l'avorrida que deu ser la vida de les amebes..., però mira, no es moren. I així s'entén com després de sacrificar la vida eterna per "allò", ningú no vulgui renunciar a "allò" per assolir la Vida Eterna, és lògic.

Pel que fa a la promiscuïtat sexual, quan es diu que és una pràctica pecaminosa, una mica sí que hi estic d'acord, perquè tot plaer és interessat, és voluptuós i és arriscat i el plaer sexual el més arriscat de tots després de la motocicleta, per això ens cal el casc per practicar el motociclisme, per bé que sabem que la protecció que ens proporciona no és del cent per cent. Jo, però, estaré salvat, perquè quan trobi una dona, vint anys més jove que un servidor, disposada a casar-se amb un pecador penedit, com Sant Agustí... la vida em somriurà; una nova aurora se m'atansa amb uns colors més vius que mai, i pressento, com un Job esperançat, que l'esdevenidor, ja a tocar, m'acarona, curull de felicitat i de temor de Déu.

OSCAR AYMAMÍ

CAP D'ANY AL BAR DEL CASAL

El divendres 31 de desembre, com ja va sent habitual en els darrers anys, des del Bar del Casal es va organitzar el sopar de cap d'any. Els assistents van poder gaudir d'un bon àpat i d'una magnífica vetllada a càrrec de "DOMINGO MUSIC" que es va allargar fins a altes hores de la matinada.

Els organitzadors volem donar les gràcies a tots i a totes, ja que una vegada més, amb les vostres mostres de suport ens heu donat renovades forces per seguir tirant-ho un altre cop endavant.

Gràcies i fins el 31 de desembre de 2005.

TERCAR S.C.P.

**P
L
A
C
I
T**

**ELECTRICIITAT
FONTANERIA
CALEFACCIÓ
GAS**

Mas de l'Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649200747 - 977816116

**fin royo,
joaquim royo abelló**
arquitectes

C/ Passatge de la Pau, 14, pal. 1a,
08002 BARCELONA
Tel. i fax 933 186 292
froyo@coac.net qroyo@coac.net

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

DES DE L'ALEIXAR ALS APRECIATS VEÏNS DE VILAPLANA

La revista "LO PEDRÍS", a la que molts aleixarencs estem subscrits, m'ha permès comprendre que el vostre poble és viu, es belluga, parla, i aspira a millorar la seva situació. Al meu entendre són bones condicions per estimar Vilaplana.

He parat atenció a llegir l'apartat de queixes dedicat a les bandes rugoses al pas de la carretera per l'Aleixar.

Com que les exposicions, en part, eren resposta a una anterior explicació del portaveu de la junta de "L'AMPA" de l'Aleixar, m'he permès assumir el deure d'informar-vos amb els minsos coneixements de què dispo. En tot cas, són fruit d'un seguit de gestions iniciades ara fa 6 anys. Totes estan documentades.

Inicialment l'AMPA reclama seguretat viària a l'administració local i a la Generalitat (servei de carreteres a Reus).

Aproximadament, al cap de dos anys, dos veïns de la carretera presenten queixa a l'Ajuntament i, per derivació, també al servei de carreteres de Reus.

L'Ajuntament contesta que ha desviat i reforçat les queixes cap al servei de la Generalitat a Reus.

El cap responsable de la secció corresponent contesta que les bandes rugoses són il·legals i que caldria dirigir les queixes cap al departament responsable de trànsit perquè fes complir les normatives vigents. Ells no hi tenen competència.

Davant les constants pressions, i també per voluntat de resoldre el problema, l'Ajuntament instal·la les problemàtiques bandes rugoses. No cal dir que, COM A MAL MENOR TRANSITORI, amb el nostre vist-i-plau.

El problema ja s'ha creat per als vehicles que transiten per la zona.

Un grup de veïns, del qual formo part, que estima l'Aleixar i que tam-

bé, a l'igual que vosaltres, aspira a viure confortablement, sense perjudicar ningú, es mobilitza, recull 107 firmes i presenta diverses propostes de solució a la seu central dels serveis de carreteres a Barcelona.

Aquí arribem al punt de coincidència que motiva la present exposició: les solucions que demanem són calcades a les que anuncien els 6 enquestats de l'últim número de Lo Pedrís.

És evident: són solucions que apliquem els profans en la matèria quan fem servir el sentit, mai tan ben dit, comú..

Cal saber que l'alarma social, primordialment per als que vivim a l'entorn de la carretera, s'aguditza quan, amb el projecte ja aprovat (abans d'aprovar-se, l'administració no facilita fotocòpies de plànols) ens assabentem que, tot i l'historial anterior, no s'ha previst instal·lar cap semàfor, però sí que observem la modificació als dos accessos al tram del casc urbà.

Els afectats (cal no oblidar que ho som tots) encerclats al mig d'aquestes irregularitats, reunim la documentació disponible i presentem queixa a la seu central del Síndic de Greuges, el qual després d'estudiar-la diu que ens l'admet a tràmit. Des de l'inici fins arribar aquí han transcorregut 6 anys. Sis anys "estudiant" el que s'ha de fer.

Actualment estem a l'espera que ens comuniqui algú les possibilitats o solucions alternatives.

Des de l'any 29, data en que

es construeix la primera casa a la carretera, a l'actualitat tot ha canviat radicalment. La sofisticada administració actual amb mitjans tècnics i econòmics suficients no ha previst, ni ha dissenyat, cap rotonda per incloure-la al projecte ja aprovat. Vosaltres en teniu una allí on no cal protegir cap vianant ni veï procedent de les inexistentes construccions de l'entorn.

Com a opinió personal interpreto que allí on coincideixen llicències de construcció d'habitatges i comerços, que prou diners costen, s'hauria d'haver previst aquestes perilloses irregularitats. Cal que sabeu que, al llarg de 100 metres, s'han agrupat 15 serveis públics i dos carrers perpendiculars a la carretera amb senyalitzacions, quan n'hi ha, molt precàries. No cal dir que progressivament la situació s'anirà complicant. Malgrat tot, encara que a aigües passades, estem esperançats, perquè la Generalitat ens ha promès solucions pactades amb l'Ajuntament, el qual, i segons una circular, té veu, vot i poder decisiu dins la seu de la Generalitat al Baix Camp. Estem convençuts que algú ens convocarà a una assemblea informativa on se'ns anunciarà la construcció de rotondes.

Ningú no és, però, posseïdor de la veritat absoluta. L'exposada és la nostra i caldria saber-ne d'altres.

Explicada la breu cronologia fem una petició molt sincera en la que demanem que s'aturin les protestes acústiques que alguns vehicles ens regalen a altes hores de la matinada. Nosaltres, els que vivim a la zona, som els perjudicats per tot arreu i no ho podem resoldre.

Ningú no voldria trobar-se a la pell d'un atropellat ni d'un atropellador!

Moltes gràcies per haver-me permès la pràctica de la llibertat d'expressió.

Andreu Vernet

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.
A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

Després de la lluita a Macau i a Fresno per l'oficialitat de les seleccions catalanes de patinatge i el triomf del Mundial B d'hoquei patins de la Selecció Catalana, sempre acompanyat de moltes traves de la Federació Espanyola de Patinage, arriba lo dia de les Seleccions Catalanes, exactament al 29 de desembre de 2004... aquest cop però amb més actes de lo normal. Començant a la tarda, pels carrers de Barcelona, va tenir lloc la manifestació Pro-Seleccions Catalanes, va aplegar ni menys ni menys que més de 20.000 persones demanant la oficialitat de les nostres seleccions esportives. Al acabar és va llegir un manifest davant lo Palau de gel del F.C Barcelona per Rafel Niubó (secretari general de l'esport). Abans de la manifestació ja va haver-hi el partit d'hoquei patins de la Selecció Catalana femenina i la Selecció Catalana femenina sub-18 i una exhibició de patinatge artístic del Club Patinatge Olot. Després de la mani vam tenir un partit d'hoquei patins amb majúscules que enfrontava la Selecció Catalana contra la Reno World's All Stars (una barreja dels millors jugadors del món), en què va acabar amb triomf pels catalans.

I per acabar la gran festa del futbol català al Camp Nou, entre la Selecció Catalana i Argentina. Lo partit va aplegar quasi unes 70.000 persones de tot arreu del país i també molts argentins entre elles.

Cal dir també que minuts previs al partit vam tenir un grup d'havaneres cantant "El meu avi", Pep Sala i la Banda del Bar cantant la mítica

cançó de Sau "Boig per tu" i el passadís d'honor a la Selecció campiona al Mundial de Macau.

Com era d'esperar, la potent selecció argentina va acabar guanyant lo partit per 3 gols a 0 (dos d'ells fets pel jugador de l'Espanyol Maxi Rodríguez), la llàstima va ser que Catalunya no obtingués cap gol, tot i que no van faltar ocasions, i això sí, no va deixar de lluitar per poder plantar cara a una campiona del món. Així es va acabar lo partit, i també es va acabar lo dia de la festa de l'esport català.

I abans d'acabar s'ha de dir que lo poble de Vilaplana també i va ser present, com anys anteriors, ni més ni menys que 75 persones o sigui un bus tot ple, i que lo "Grup de Jòvens" va regalar a cada assistent una senyera per animar la Selecció, i com no, van portar la pancarta de 15 metres de Vilaplana, i enguany una altra pancarta que i deia Fresno 1714: tornarem a lluitar, tornarem

a sofrir, tornarem a vèncer! No res, que cada any som més, i espero que l'any vinent encara en siguem més...i en siguem més els qui lluitem per unes seleccions oficials del nostre país, i que no ens hem d'aixafar pels de sempre, (els del país veí ja m'enteneu) que al fi i al cap "naltros" som catalans no!?!

Salut i endavant a les Seleccions Catalanes!

ABEL GUÀRDIA

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

contes a la vora del foc

Aquesta secció pretén recuperar el llegat d'aquelles persones que ens han transmès la saviesa del passat en forma de contes, històries, cançons i remeis per al cos i l'ànima. Des d'aquí convidem a tothom que recordi històries antigues o que conegui versions diferents de les que aquí s'expliquen, que ens ajudi a enriquir aquesta secció que avui ens regala molt amablement la Isabel Salvat. Que la gaudiu!

MEI SALVAT

Pensar en contes és veure al padrí Josep, amb les seves mans tan grans i tan maques assegut a la vora del foc de casa seva. Abans del conte teníem tot un ritual que ja anticipava la felicitat de després i potser la feia més completa: resàvem un parenostre per fer marxar els dimonis i a l'amen començàvem a picar de peus. El padrí deia, els sents com baixen les escales? Ara ja són a l'entrada, ara ja són al carrer... avui que ho explico se'm fa estrany, però llavors tot tenia una perfecta coherència, no és podien explicar contes si els dimonis rondaven per allí i, si marxaven, bé havien de fer soroll! Com els contes que explicava, jo pensava que els trobaria als llibres i que vosaltres o la mama els sabríeu igual que jo, però sembla que el padrí tenia uns contes diferents per a cada un de nosaltres i els seus contes no estaven escrits enlloc: al Jaume i a la mamà els explicava de balenes i illes, a tu de tresors amagats i a mi, a mi m'explicava contes de llops, llops que vivien pels trossos i que s'arribaven a Vilaplana a menjar-se la mel que llavors es guardava en gerres als cellers, i el llop tan llépol queia a dins de la gerra perquè volia escurar tota la mel i l'amo de la casa l'havia d'encampar amb un garrot. Aquests llops sempre acabaven corrent amb la cua entre les cames i mai més tornaven a baixar al poble. A mi m'agradava molt quan el llop mirava les mares donant el berenar als nens i és moria de ganes de menjar-se aquelles llesques tant grans de pa i mel i per aconseguir-ho anava als rentadors i es posava roba que les dones havien deixat estesa. Això també ho he explicat a l'Adrià i a la Joana i la Berta, però em sembla que no he pogut transmetre mai com ho explicava el padrí, jo encara recordo l'olor d'aquella mel dels contes i els ulls dels llops a les escamades quan es feia de nit, aquells pobres llops que ja no baixarien mai més al poble a menjar-se el berenar dels nens...

Però el conte que avui explico no és del padrí Josep, ni l'he explicat mai als nens. És un conte molt bèstia que explicava la padrina Ritu que em fa pensar que abans les coses eren molt diferents, la vida de la gent, la relació amb els nens, l'imaginari col·lectiu...

PIU, PIU, QUE ENCARA SÓC VIU

Una vegada, fa molts i molts anys hi havia una família molt pobre. Eren tant pobres que un dia la mare no tenia res per a posar al cistell d'anar al tros del pare. Quan la mare ho va dir, el pare va contestar:

- Doncs, mata'm el nen.

I així ho va fer, el va matar, el va coure, el va posar al cistell i el va donar a la nena que és deia Marieta per què el portes al pare que ja era al tros.

La nena estava molt trista pel seu germà i, després que el seu pare el menges, va recollir tots els ossets i els va portar a la Mare de Déu. La Mare de Déu, apiadada de la pobre nena va fer un ocellet amb els ossets del nen, un ocell molt bonic que desseguida es va posar a cantar:

"Piu, piu, que encara sóc viu
la mare m'ha matat,
el pare m'ha menjat,
la teta Marieeeta
m'ha arreplegat
Piu, piu, que encara sóc viu"

ISABEL SALVAT SATVAT
45a.

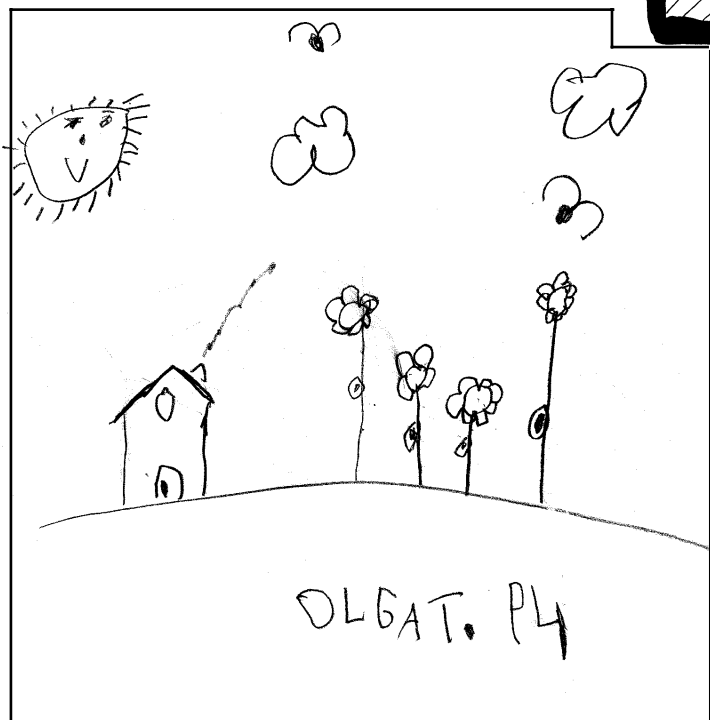
iberCaja

CALAPEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

LA FRESCA

OLGA

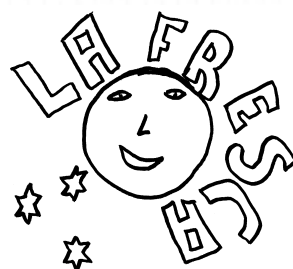
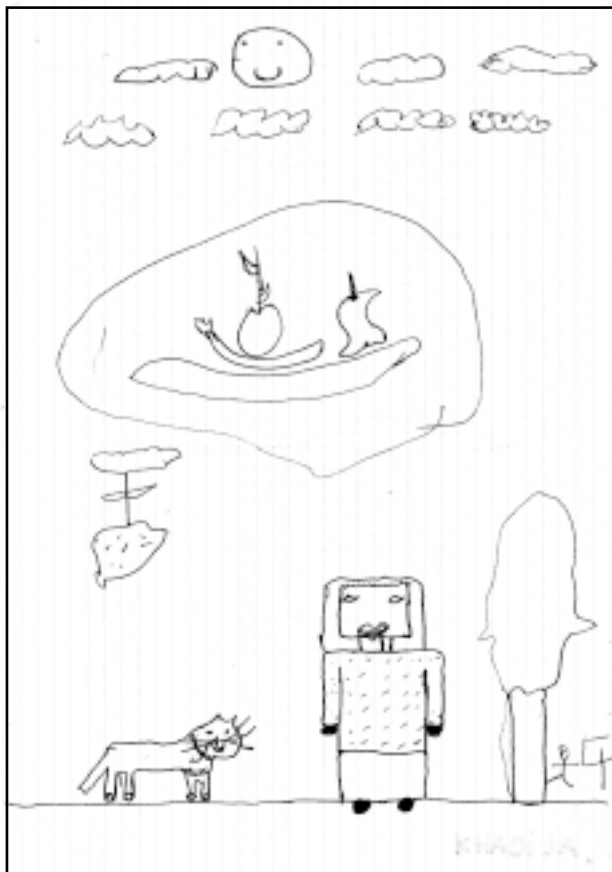
GINA

MARC GARCIA

KHADIJA

MERCÈ

LA RESISTÈNCIA

La història de totes les formes resistencials de lluita és encara prou embrionària. La idea que després de 1714 -amb l'abolició del Consell de Cent, imposició de la Capitania general i la Reial audiència, extinció de la Constitució i, doncs, de l'Estat Català, arran del Decret de Nova Planta (15-I-1716)-, la societat del país recupera una hipotètica normalitat -obviant la ruptura antinacional a mans de la Corona de Castella i suportada pels interessos geopolítics de França, Anglaterra, Àustria, Holanda, arran del Tractat d'Utrecht l'11 d'abril de 1713- no correspon a la realitat dels fets. Existia lluita armada contra Felip V (1683-1746) per part de partides pregonament coneixedores del territori, originàries de les classes subalternes camperoles i urbanes, amb total sentit de la justícia social.

Pere-Joan Barceló, Carrasclet (Capçanes, 1682, Breisach, 1743), exemplifica, des d'una lúcida estratègia militar, aquesta oposició oberta a l'ocupació borbònica de Catalunya. Després d'haver obtingut una aministia el 1714, les extralimitacions militars castellanoespanyoles (que recordaven les tàctiques de terra cremada i d'explotació fiscal de les tropes de Felip IV de Castella, i que donà lloc a l'alçament dels miquelets i dels segadors el 1640), feren que el fill de Francesc Barceló, també aliat de les tropes austracistes, s'incorporés activament al combat contra l'ocupació dels capitans filipistes a les comarques del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre. Però aquesta resposta militar es veié condicionada, de nou, pels interessos de l'exèrcit francès del duc de Berwick (1670-1734), sota el regnat de Felip d'Orleans, que, comandant des del nord de Catalunya una incipient campanya militar que se suposava que havia d'alliberar el Principat, amb el general Fimerçon al capdavant de la demarcació septentrional, atragué cap aquest objectiu, la primavera de 1718, les partides de l'heroi de Capçanes, a través d'una crida del coronel Torres de Torà. Aquesta situació venia motivada per la voluntat annexionista -sota el primer ministre Alberoni (1664-1752)- de la corona espanyola envers Sicília (agost-novembre de 1717) i Sardenya (juny de 1718), alterant l'equilibri estratègic de la Quàdruple Aliança. Pere-Joan Barceló, doncs,

contactà amb el comandament francès a la Catalunya Nord a fi d'aconduir campanyes antifilipistes al sud del país. Josep Iglésies, a la seva biografia sobre Carrasclet (1961) documenta fins a tres campanyes contra els capitans a les ordres de Felip V en les contrades emmarcades a Falset, on féu presoner el jurat Lambert Olivares, la serra de Llaeria, Alforja, on fugí -cap al Rosselló- de l'escomesa del coronel Josep Antoni Martí, Montblanc, Reus, Coll de Balaguer, Valls i les Terres de l'Ebre fins a Calaceit, Tivissa i Ginestar, en lluita contra el brigadier Isidre Pou de Jofre. La darrera empresa militar, ordenada directament pel mariscal Berwick, entre la tardor de 1719 i l'hivern de 1720, fou orientada a alliberar, Prades, Falset, Tarragona, per a alliberar, de pas, la seva mare empresonada, fins a la Segarra, l'Urgell i Montserrat, per a entrar fallidament, de nou, a Valls, amb cinc-cents homes. Aquestes empreses militars, endegades a partir de 1718 s'allargaren fins el 20 de gener de 1720, quan Felip V, després que Alberoni dimitís el càrrec el 5 de desembre de 1719, signà la pau amb els països de la Quàdruple Aliança (França, regne Unit, Països Baixos i la Casa d'Àustria) i retirà les tropes de Sardenya i Sicília. Aquest nou escenari, amb el consentiment positiu de França a la tàctica felipista, comportà l'exili de Carrasclet al Regne d'Àustria-Hongria al servei de l'arxiduc Carles, amb Bac de Roda, el coronel Ferrer, Tomeu de Pollina, lo Coco de Rodonyà. Així, el guerriller després de rebutjar una pensió de 2500 francs oferta pel comandament francès, es desplaçà a Menorca el 29 de juny de 1720, aleshores pertanyent a Anglaterra; féu una marrada a Cambrils, reprenqué ruta cap a Gènova i arribà a Viena el 2 de febrer de 1721 on s'incorporà als 30.000 austricistes catalans exiliats.

El 1734 el capçanenc, amb una companyia de voluntaris, anà a combatre contra l'ocupació de Felip V -aleshores en lluita amb Carles d'Àustria per la successió a Polònia- a Nàpols, on, a la batalla de Bitonto, les tropes austracistes foren derrotades. Arran d'aquesta escomesa, Carrasclet hi fou fet presoner i va ser traslladat a Cadis, d'on en fou alliberat el 14 de febrer de 1740. De nou, es desplaçà a Viena. Però en aquest interval, els prussians envairen Silèsia,

i enclavaments francesos i bavaresos penetraren als arxiducats austríacs. En aquesta avinentesa, Pere-Joan Barceló comandà a Buda una partida de seixanta-quatre voluntaris, que eixí de Viena el 7-X-1740 i es dissolgué l'11 de juny de 1742. Amb tot, el cabdill català continuà la resistència contra l'exèrcit borbònic i, en aquest cas, el 1743 dirigí una companyia al front del riu Rin i a les envistes de Breisach el Vell, on fou mort la nit del 3 al 4 de setembre de 1743.

Aquests fets però, donen lloc a un sentit de la lluita de Carrasclet. Com ha subratllat Iglésies, aquest militar s'aixecà contra les imposicions econòmiques i polítiques dels felipistes. Carrasclet, doncs, representa la resistència dels maulets, dels camperols empobrits, juntament amb les campanyes del riudomenc Josep Nebot i el valencià Joan-Baptista Basset (1664-1721) contra els botiflers, contra l'oligarquia ciutadana -els botiflers- que pactà privilegis amb el règim borbònic. Però alhora, la biografia del camperol capçanenc revoltat, avaluat pel biògraf Iglésies com a «heroi», «francitirador» denota que Catalunya després de 1714 continuà essent moneda de canvi a favor de les monarquies europees integrants de la Quàdruple Aliança, i, sobretot, amb l'interès polític calculat de França. En aquest context, la figura de Pere-Joan Barceló recobra tota la seva significació patriòtica: «Als ulls del poble -escriu Josep Iglésies-, atuit per vexacions socials i esquilacions fiscals de tota mena, la figura del guerriller aviat s'erigeix enfront dels acomodaticis o aprofitaries, com una mena de seny justicier, venjador d'ultratges i injustícies i benefactor dels humils».

XAVIER FERRÉ

Josep Tost

Queviures i
Transports

Dr. Mallafrè, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

Com ja acostuma a ser habitual al nostre poble, i a molts altres del nostre país, el dia 2 de gener el Grup de Teatre de Vilaplana va representar Els Pastorets, més concretament els escrits per Josep M. Folch i Torres.

Ara, seria molt fàcil omplir mitja pàgina, amb els noms dels molts actors (més de 40) que van sortir a l'escenari, i després seguir dient que va ser un èxit, que va sortir molt bé, que hi havia molt de públic, que fins i tot moltes persones van haver de seure a terra,... Però no, jo us parlaré de tota aquella gent que no surt a l'escenari, de tots aquells que es queden rere les cortines, aquells que, tot i ser tant o més importants que aquells que surten a escena, es queden sense l'escalf i el goig dels aplaudiments del públic, que donen

preuada recompensa a mesos de treballs i sofriments.

Perquè nois, si al darrere no hi hagués un Doro, un Carles, una Mercè, un Josep..., que perden hores i hores muntant focus, dirigint, apuntant..., doncs «apaga i vámonos».

Per això simplement escric aquestes ratlles, perquè quedi palès el nostre reconeixement a tots aquells que fan possible, amb el seu treball fosc, que el grup de teatre sigui una realitat i que aquest any puguem celebrar els 25 anys.

A tots ells moltes gràcies i un fort aplaudiment.

EL GRUP DE TEATRE

CARNAVAL AL CASAL

El passat 6 de febrer es va celebrar al Casal el tradicional ball de carnaval.

L'edició d'aquest any va ser força concorreguda i animada. L'espai de la pista l'omplien la canalla i els seients eren reservats pels pares, avis o gent gran. Ara bé, com és normal, els més petits sempre són els més

participatius de la festa, tots van venir disfressats i es van veure disfresses de tot tipus: caputxetes, pallassos, spidermans, dràcules, etc.

El confetti i els esprais de colors no hi van faltar, com tampoc no hi va faltar el berenar de coca, avellanes i refrescos que es va oferir a tots els assistents.

LA REDACCIÓ

VIALMA, SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

El diumenge 13 de febrer la Casa de Cultura convidà l'Andreu Carranza a presentar la seva darrera novel·la *L'hivern del Tigre*, publicada a l'editorial Planeta.

L'Andreu va néixer a Ascó i actualment viu a Flix (Ribera d'Ebre). L'any 1991 publicà el seu primer llibre, *La tinta de la Immortalitat*. A partir d'aquest moment dedica nit i dia (i part de la migdiada) a escriure. És ecologista i de sempre ha estat implicat amb el moviment verd i antinuclear. Es considera a si mateix un músic en actiu desapropiat. Ha fet "Tallers de Contes" per a infants, visitant nombroses escoles. I ha publicat: *Trilogia del Deliri*, *Aigua de València*, *El desert de l'Oblit*, *Conte de Nadal a Bòsnia*, *Riu Avall*, *Llibre de les Set Xibeques*, *A Mumpare*, *La filla de la memòria*, *Anjub*, *El que l'herbolària sap*, i *L'hivern del Tigre*.

Aquesta darrera novel·la històrica està inspirada en la biografia d'un cabdill carlí, el general Ramon Cabrera, conegut com "El Tigre del Maestrat", un personatge important en la història de les Terres de l'Ebre, que durant la primera guerra carlina (1833-1840) assolí el títol de comte de Morella.

La guerra de Cabrera va trasbalsar l'Ebre i el Maestrat, i el ressò d'aquella salvatgeria escandalitzà tot Europa. El nom de Cabrera, un mite romàntic fet d'amors apassionats, d'odis i venjances desfermades, també va ser víctima d'una llegenda negra.

En aquesta novel·la el Tigre, un home vell i cansat, des del seu exili a Londres, ens explica les aventures d'aquells anys pletòrics. De batalla en batalla i de trifulga en trifulga, ens endinsem en les entranyes d'un home que captivava els seus i atreia l'admiració de nobles, parlamentaris i escriptors.

Un bon llibre per conèixer la història d'un personatge singular de la Catalunya del s.XIX.

DOLORS JOANPERE BIGORRA

"EXPOSICIÓ DEL FET CASTELLER"

Durant els dies de la Festa Major de sant Sebastià, entre altres actes, hi va haver una exposició de fotografies del Fet Casteller. Aquesta exposició, que és itinerant, consisteix en un recull de fotografies de temàtica castellera que es van presentar per un concurs que va promoure el Consell Comarcal de l'Alt Camp.

TERESA SERRA

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28

43380 VILAPLANA

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

Després del repartiment de premis dels Goya i dels Òscar no tindreu cap problema per a omplir aquest encreuat. Totes les pel·lícules, els directors, els actors i les actrius que hi surten estaven nominats i molts es van emportar l'estatueta cap a casa.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1																				
2																				
3																				
4																				
5																				
6																				
7																				
8																				
9																				
10																				
11																				
12																				
13																				
14																				
15																				
16																				
17																				
18																				
19																				
20																				

VERTICALS: 1-Pedro. No n'hi ha d'altre. 4-A cal Ritu sortia a les de l'Oeste però ara surt i dirigeix les millors pel·lícules que opten als Oscars. 6-Nom de la pel·lícula sobre un milionari director de cinema de Hollywood. 7-Jamie, l'actor que es fa el cec i canta. 8-L'Alejandro que es va emportar tots els premis Goya. 10-Té nom de conqueridor grec i estava nominat a millor director per *Entre copas*. 14-La pel·lícula espanyola de l'any. 17- El Johnny que fa de l'autor de Peter Pan. 18-Director de la pel·lícula sobre Howard Hughes. 20-És guapo i es diu Leonardo.

HORITZONTALS: 2-Nom de la pel·lícula sobre el món de la boxa. 4-Era cec, negre i cantava com els àngels. 6-L'última del director manxego més internacional. 8-Va guanyar el Goya a la millor actriu. 10-Estava nominada a millor pel·lícula i era d'un argentí. 11-La Penélope. 16-És la noia que vol ser campiona de boxa. 18-Millor actriu revelació, encara que ja l'havíem vist a la tele. 20-Fent de tetraplègic no tenia rival per al Goya.

FRANCESC MARINÉ